

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.437/2025/5.
A felperes:	felperes (cím1)
A felperes képviselője:	ügyvédi társulás1 (cím2; eljáró ügyvéd: dr. Szikszai Márta)
Az alperes:	Miniszterelnökség (cím3)
Az alperes jogi képviselője:	ügyvédi iroda1 (cím4; eljáró ügyvéd: dr. Balsai István)
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszony megszüntetésével összefüggő közigazgatási jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (11. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 48.K.701.315/2025/10. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 1.100.600 (egymilliószázezer-hatszáz) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2010. július 5. napján létesített határozott idejű köztisztviselői jogviszonyt a minisztérium1ával politikai tanácsadó munkakör ellátására; 2013. január 11. napjától az minisztérium2a főosztály1ának főosztályvezetőjévé; 2014. október 7-ei hatállyal az minisztérium2a főosztály2ának főosztályvezetőjévé nevezték ki; 2016. október 20. napjától az minisztérium2a főosztály3át vezette. E főosztályhoz tartozó feladatok az alperes feladat- és hatáskörébe kerültek, ezért 2018. május 22. napján a felperes kinevezésének – a munkáltató személyében bekövetkezett jogutódlás miatti – módosítása vált szükségessé a korábbi munkakörének megtartása mellett.

[2] A felperes köztisztviselői jogviszonya 2019. március 1. napján kormányzati szolgálati jogviszonnyá (a továbbiakban: jogviszony) alakult át; a havi illetményét 2024. január 1. napjától 1.480.000 forintban állapították meg.

[3] 2024. szeptember 30. napján a munkáltatói jogok gyakorlására jogosult közigazgatási államtitkár a felperest arról tájékoztatta, hogy a jogviszonyának azonnali hatályú megszüntetéséről határozott, a munkáltatói intézkedésről szóló értesítést az ügyfélkapun keresztül veheti át. A felperes ezt követően a munkavégzési helyére már nem léphetett be; az irodájában található személyes tárgyait a titkárnője az épületen kívül adta át részére; a munkatársaitól az utcán búcsúzott el.

[4] A jogviszony azonnali hatályú megszüntetésére a 2024. szeptember 30. napján kelt, szám1 iktatószámú intézkedéssel, a kormányzati igazgatásról szóló 2018. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Kit.) 105. § (1) bekezdés c) pontjának, 107. § (2) bekezdés a) pontjának, valamint a 109. § (2) bekezdés a) pontjának megjelölésével – érdemteleniségre alapítottn – került sor. A megszüntető okiratban foglalt indokolás szerint a munkáltatónak olyan tények jutottak tudomására, amelyek alapján a felperes ellen a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 376. § (2) bekezdésére tekintettel feljelentést tett.

[5] A felperes az intézkedéssel szemben közszolgálati panasszal fordult a Közszolgálati Döntőbizottsághoz (a továbbiakban: KDB). A KDB a 2025. február 17. napján kelt, határozatszám1 számú határozatával a közszolgálati panaszt elutasította. Indoklásában a kormányzati szolgálati jogviszony különleges jellegére, a felperes kiemelt szakterületen betöltött főosztályvezetői álláshelyére utalt, amelyre figyelemmel vele szemben fokozottabb elvárásnak kell érvényesülnie; az érdemtelennek minősülő magatartása fokozottan alkalmas arra, hogy az őt foglalkoztató szerv jóhírnevét vagy a jó közigazgatásba vetett bizalmat súlyosan rombolja. Megállapítása szerint az anonimizált feljelentés tartalmazza, hogy a miniszternek a feladatkörében eljárva jutottak tudomására olyan információk, amelyek alapján feljelentést tett. A mellékelt boríték másolatán látható, hogy azt a Készenléti Rendőrség Iroda 2024. szeptember 30. napján érkeztette. A bűncselekmények megelőzéséhez, felderítéséhez olyan alapvető közérdek fűződik, ami az indokolással kapcsolatos jogkorlátozást a munkáltató számára lehetővé teszi, és ez indokolta a felperes védekezési lehetőségének korlátozását is.

A kereset és a védirat

[6] A felperes keresetében az alperest – a jogviszonya jogellenes megszüntetésére hivatkozással – tizenkét havi illetményének megfelelő, mindösszesen 17.760.000 forint átalánykártérítés és annak 2024. október 1. napjától a kifizetés napjáig számított késedelmi

kamata megfizetésére kérte kötelezni. A felmentő intézkedés jogellenessége körében arra hivatkozott, hogy a Kit. 109. § (1) bekezdése értelmében az érdemtelenység oka kizárólag a kormánytisztviselő magatartásában vagy munkavégzésében megnyilvánuló bizonyítható tény lehet, amely alkalmas arra, hogy a kormányzati igazgatási szerv jó hírnevét vagy a jó közigazgatásba vetett bizalmat súlyosan rombolja. Álláspontja szerint a felmentés indokolása nem világos, abból még összefoglaló jelleggel sem tűnik ki, hogy az alperes mely magatartása miatt tett feljelentést ellene. Az indokolással szemben támasztott világosság követelményének hiánya az érdemi védekezés lehetőségétől megfosztja; annak ismerete nélkül az indok valóságának és okszerűségének vizsgálata is kizárt. A kereset összecszerűsége körében a jogsértés kirívó súlyára, a jogviszonya rendkívül hosszú időtartamára, a közszolgálatban való további elhelyezkedési kilátásainak csekély fokára, a felsőoktatási intézményben nappali tagozaton tanulmányokat folytató gyermekével szembeni tartási kötelezettségére, valamint a házastársa jogviszonyának ugyanazon a napon történt – szintén jogellenes – megszüntetésére hivatkozott.

[7] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját és összecszerűségét is vitatva. Hivatkozása szerint a felperes jogviszonyát jogszerűen szüntette meg; a felmentés indoka világos, valós és okszerű volt. Az átalánykártérítési igény mértékét eltúlzottnak találta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest a jogviszony jogellenes megszüntetésére hivatkozással – késedelmi kamattal növelt – 17.760.000 forint átalánykártérítés megfizetésére kötelezte. Döntését a Kit. 107. § (2) bekezdés a) pontjára, (3) bekezdésére, 109. § (1) bekezdésére, (2) bekezdés a) pontjára, (4) bekezdésére, 116. § (5) bekezdésére, valamint az MK. 95. számú állásfoglalásban írtakra alapította. Rögzítette, hogy jelen perben azt kellett vizsgálnia, hogy a felmentésre ténylegesen fennálló, valós tények alapján, világosan megfogalmazott indok alapján került-e sor, valamint abból a jogviszony megszüntetése okszerűen következik-e. A felmentés indokolása a világosság követelményének akkor felel meg, ha annak szövegéből az azt megalapozó tények kitűnnek; ha az túl általános, homályos, hiányos vagy túlságosan tömör, e feltétel teljesülése nem állapítható meg. A perbeli felmentés e követelménynek nem felel meg, ugyanis az kizárólag azt tartalmazza, hogy olyan tények jutottak a munkáltató tudomására, amelyek miatt a feljelentés szükségszerűvé vált; a felperes magatartása a munkáltató jóhírnevének vagy a jó közigazgatásba vetett bizalomnak a súlyos rombolására alkalmas, azaz abban konkrét tények vagy egyediesített okok még összefoglaló megjelöléssel sem szerepelnek. A felperes terhére rótt cselekmény a felmentés alapját képező anonimizált feljelentésből sem tűnik ki, továbbá abból az sem állapítható meg, hogy az a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény mely tényállását meríti ki. A feljelentés ténye a felmentést önmagában nem alapozza meg; konkrét indok megjelölése nélkül a valóság és okszerűségi vizsgálatot sem lehet elvégezni. Nem fogadta el az alperes azon hivatkozását, miszerint az indokolás tartalmának korlátozását vagy mellőzését a büntetőeljárás lefolytatásához, a bűncselekmények hatékony megelőzéséhez és felderítéséhez fűződő közérdek indokolhatja.

[9] Az átalánykártérítés mértékének meghatározása során figyelemmel volt arra, hogy a felperes 2001. óta dolgozott a közszférában; tizenegy éven keresztül állt jogviszonyban az alperes jogelődjeivel; a jogviszonyának megszüntetése a karrierjén rendkívüli törést jelentett, annál is inkább, mivel addigi munkáját kizárólag a közigazgatásban végezte. Azt is a mérlegelése tárgyává tette, hogy a jogviszony megszüntetésére azonnali hatállyal, indokolás nélkül, súlyosan jogsértő módon került sor, és a – jogviszony megszüntetésének módjára tekintettel – a felperes újabb kormányzati szolgálati jogviszonyt három éven át nem létesíthet. Végezetül azt is az értékelési körébe vonta, hogy a felperes házastársa jogviszonyának megszüntetésére ugyanazon a napon, ugyanazon okból került sor, a jövedelmeik egy időben történő kiesése a családra rendkívüli teherként nehezedik.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[10] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az átalánykártérítés mértékének a felperes kéthavi illetménye összegére történő leszállítását, a kamatfizetési kötelezettség mellőzését és az elsőfokú perköltség összegének 570.000 forintra mérséklését kérte. Megsértett jogszabályi rendelkezésekként a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (1) bekezdését, a Kit. 107. § (3) bekezdését, valamint 116. § (5) és (6) bekezdéseit jelölte meg. Hivatkozása szerint a perbeli felmentésből egyértelműen kitűnik, hogy a felperes munkájára a továbbiakban a feljelentés miatt nem kívánt igényt tartani; e tényeket a büntetőeljárás lefolytatásához, a bűncselekmények hatékony megelőzéséhez fűződő közérdek védelme miatt nem állt módjában közölni. Az elsőfokú eljárás során a nyomozóhatóság megkeresését a feljelentés és a felperesi magatartás közötti összefüggés igazolása érdekében indítványozta. Habár a Kit. 107. § (3) bekezdése a felmentés indokolását a kormányzati igazgatási szerv számára főszabályként előírja, azonban az ágazati jogszabályi rendelkezéseket kizárólag önmagukban értelmezni és alkalmazni nem lehet; azok teljes jogrendszerben betöltött helyére minden esetben figyelemmel kell lenni. Az elsőfokú bíróság a Kp. 78. § (1) bekezdésében foglaltakat is megsértette, amikor a nyomozóhatóság megkeresése iránt nem intézkedett; e mulasztása az ügy érdemére – a másodfokú eljárásban nem orvosolható módon – kiható eljárási szabályszegésnek minősül, és mint olyan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését vonja maga után. Hivatkozása szerint az átalánykártérítés elsőfokú bíróság által kiszabott mértéke eltúlzott; a perbeli esetben nem önkényesen, hanyagságból vagy rosszhiszeműen járt el, ezért súlyos jogsértés a terhére nem értékelhető. A felperes házastársa jogviszonyának ugyanazon napon, ugyanazon okból történő megszüntetése kapcsán kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság tévedett, amikor e tényeket a házaspár előnyére kétszeresen értékelte. A késedelmi kamatfizetésre kötelezést ugyancsak jogszabálysértőnek tartotta. E körben kifejtette, hogy átalánykártérítés esetén késedelemről nincsen szó; ezen ítéleti rendelkezés a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:47. és 6:48. §-aival ellentétes, továbbá a Kit. 116. § (5) bekezdésébe ütközik. A felperes javára megítélt elsőfokú perköltség összegét is vitatta, azonban e körben jogszabálysértést a fellebbezésében nem – csupán a másodfokú tárgyaláson – jelölt meg; azzal összefüggő indokainak kifejtése elmaradt.

[11] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság a kialakult ítélkezési gyakorlatnak megfelelően, megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a perbeli felmentés a Kit. 107. § (3) bekezdésében foglalt világosság követelményének nem felel meg; a valóság és okszerűség követelményének való megfelelési vizsgálat pedig az előbbi feltétel hiányában nem végezhető el. A Kit. szerinti felmentés indokolásával szemben támasztott követelmények teljesülését a bűncselekmények hatékony és eredményes felderítéséhez fűződő közérdek nem írhatja felül; ugyanis nem létezik olyan jogszabályi rendelkezés, ami azt a kormányzati szerv munkáltató számára lehetővé tenné; továbbá ilyen szabályra az eljárás során az alperes maga sem hivatkozott. Az alperes által kifejtett értelmezés a kialakult bírói gyakorlattól teljesen idegen; alapvető jogbiztonsági kérdéseket vet fel, hiszen annak elfogadása esetén a kormánytisztviselők jogviszonyát a felmentési okok ismertetése nélkül bármikor meg lehetne szüntetni. Az elsőfokú bíróság a nyomozóhatóság megkeresésére irányuló alperesi bizonyítási indítványt alappal mellőzte, hiszen a személyével összefüggő cselekmény elkövetésére utaló információt, adatot a KDB előtti eljárás során csatolt anonimizált feljelentés sem tartalmazott. Az alperesnek a per során a felmentésben szereplő tény valóságát és okszerűségét kellett volna igazolnia; de konkrétumok hiányában a valóság és okszerűség bizonyítása kizárt. E körben hivatkozott továbbá arra is, hogy a felmentését követő időben a vele szemben indított eljárásról a nyomozóhatóságtól értesítést nem kapott. A másodlagos fellebbezési kérelem kapcsán azt állította, hogy a kereseti kérelme összecszerűségében nem tekinthető eltúlzottnak; az elsőfokú bíróság az átalánykártérítés mértékének meghatározása során okszerűen mérlegelt; az alperes által elkövetett jogsértés rendkívüli súlyúnak; a közérdekre hivatkozása pedig alaptalannak minősül. Az a körülmény, hogy az alperes a házastársa jogviszonyát is jogellenesen szüntette meg, a jogsértést súlyosbítja, mivel a munkáltató azzal nyilvánvalóan tisztában volt, hogy a keresőtevékenységük azonos időpontban való megszüntetésével a családjukra még nagyobb teher nehezedik. Az átalánykártérítéshez kapcsolódó késedelmi kamat igény tekintetében arra hivatkozott, hogy a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes; tekintve, hogy a jogsértés a felmentés közlésekor bekövetkezett, e követelése ugyancsak megalapozottnak minősül. Az alperesnek az elsőfokú perköltség mérséklése körében előadott kérelmével összefüggésben azt állította, hogy a fellebbezés arra vonatkozó indokolást nem tartalmazott; annak mértéke egyébként sem eltúlzott.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[12] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[13] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, amelynek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a felperes jogviszonyának azonnali hatályú megszüntetését a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, a Kúria e tárgykörben hozott határozatainak figyelembevételével megalapozottan minősítette jogellenesnek; az annak jogkövetkezményeként alkalmazott átalánykártérítés mértékét – körültekintő mérlegelést követően – a jogsértés súlyával arányban állóan határozta meg; továbbá a tőkeösszeg után járó késedelmi kamatfizetési kötelezettségről, annak kezdőidőpontjáról, valamint az elsőfokú perköltség összegéről is jogszerűen rendelkezett; az ítéletének indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság szintén egyetértett.

[14] Az ítéltábla mindenekelőtt kiemeli, hogy az alperes a felperes jogviszonyát a Kit. 107. § (2) bekezdés a) pontjára hivatkozással – érdemtelenésre alapított felmentéssel – azonnali hatállyal szüntette meg, azon indokolással, hogy olyan tények jutottak tudomására, amelyek alapján a Be. 376. § (2) bekezdésében foglaltakra tekintettel feljelentést tett; ami alapján megállapítható, hogy a felperes magatartása az érdemtelenség Kit. szerinti törvényi tényállását kimeríti.

[15] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélettel szemben eljárási és anyagi jogi kifogásokat is megfogalmazott, azt állítva, hogy a törvényszék ítélete a Kp. 78. § (1) bekezdését, a Kit. 107. § (3) bekezdését, 116. § (5) és (6) bekezdéseit sérti. Az elsőfokú perköltséget érintően annak eltúlzott mértékére hivatkozott, ahhoz megsértett jogszabályhelyet nem társított; a nyomozóhatóság megkeresésének elmulasztása körében felhívott, a Kp. 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvényben (a továbbiakban: Pp.) szereplő – azaz konkrét eljárási szabálysértésre utaló – jogszabályhelyet szintén nem jelölt meg.

[16] A fellebbezés a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja alapján a beadványokra vonatkozó általános szabályokon túlmenően tartalmazza az azt megalapozó jogszabálysértést, a jogszabályhely pontos megjelölésével, illetve azt a közzétett kúriai határozatot és annak azon részét, amelytől az ítélet jogkérdésben eltér. A Kp. 104. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság a fellebbezés vizsgálata során a keresetlevél vizsgálatának szabályai szerint jár el. Ha a fellebbezés nem felel meg a 100. § (2) bekezdésében foglaltaknak vagy más okból kiegészítésre, kijavításra szorul, az elnök intézkedik a hiányok pótlása iránt. A 100. § (2) bekezdés b) pontja tekintetében azonban hiánypótlásnak nincs helye. A Kp. 104. § (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezésben tartalmilag helyesen történik hivatkozás a jogszabálysértés tényére, de a megsértett jogszabályhely megjelölése téves, ezen okból a fellebbezés nem utasítható vissza. A Kúria a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontját értelmezve a Kf.VII.39.266/2021/11. számú ítéletében (K-KJ-2021-681) kifejtette, hogy a közigazgatási bírósági eljárásban a fellebbezési kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél milyen bírósági döntést kér. A Kúria már korábban (Kfv.VII.37.422/2020/8., Kfv.VII.37.651/2020/6.) rámutatott arra, hogy ezeknek az együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokai is ismerteti. A tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékosága esetén ugyanis a Kúria nem kerül abba a helyzetbe, hogy egzakt módon megismerhesse azt az okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a jogerős határozatot jogszabálysértőnek tartja. Emellett a fellebbezési kérelem e tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit. A Kúria ezen álláspontját számos, például a Kfv.III.45.002/2024/6. számú ítéletében (K-KJ-2024-273) is fenntartotta, és alkalmazta.

[17] Minthogy az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság által a felperes javára megítélt perköltség tekintetében csupán olyan nyilatkozatot tett, hogy azt eltúlzott mértékűnek tartja, annak jogszabályi alapját csak a másodfokú tárgyaláson jelölte meg, azzal

összefüggő érveit nem fejtette ki, ezért a másodfokú bíróság e fellebbezési kérelmet érintő vizsgálatot – a fentiekben kifejtetteket figyelembe véve – nem folytathatott.

[18] Az alperes a Kp. 78. § (1) bekezdésének megsértését is alaptalanul állította, hiszen az e hivatkozásán nyugvó Pp.-beli szabályt a fellebbezésében egyáltalán nem jelölt meg; így az ítéltábla érdemi vizsgálatot e körben sem végezhetett. Egyebekben megjegyzi, hogy a felperes fellebbezési ellenkérelmében helytállóan hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a nyomozóhatóság megkeresését célzó alperesi bizonyítási indítványt alappal mellőzte, ugyanis bizonyításnak csak konkrét tényekre vonatkozóan van helye; a beszerezni kért anonimizált feljelentésben – a felek által sem vitatottan – konkrét felperesi magatartás nem került megjelölésre, így annak vizsgálata okafogyottá és szükségtelenné vált.

[19] Az ítéltábla ezt követően az elsőfokú ítélet anyagi jogi jogszabályoknak való megfelelését vizsgálta.

[20] Az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényállás alapján az alperes által is felhívott törvényi rendelkezések helyes értelmezésével és alkalmazásával vonta le azt a következtetést, hogy a Kit. 107. § (3) bekezdésére alapított felmentés jogellenes, annak indokolása a jogszabályban előírt világosság követelményének nem felel meg, ugyanis abból egyértelműen nem állapítható meg, hogy az alperes konkrétan mely tényekre és körülményekre alapítva döntött a felperes jogviszonyának megszüntetéséről. A Kúria jelen ügyben is irányadó határozataiban (Kf.VII.39.245/2020/4., Kf.VII.45.095/2022/6., Kf.VII.45.096/2022/6., Kf.VII.45.097/2022/6.) több alkalommal kifejtette, hogy a felmondási (felmentési) indok világosságának megítélése során az indoklás egészének, lényegében a teljes szövegnek jelentősége van. Az e körben kialakult következetes és egységes bírói gyakorlat szerint – melynek kiindulópontját az MK. 95. számú állásfoglalás adja – az írásban közölt felmondásból (felmentésből) a munkáltatói intézkedés okának világosan ki kell tűnnie, ha az a törvényi követelményeknek nem felel meg, a bíróság a jogviszony megszüntetésének jogellenességéről dönt. E törvényi követelménynek a felmondás (felmentés) indokolása abban az esetben felel meg, ha az tartalmazza azokat a konkrét tényeket, illetve körülményeket is, amelyekre a munkáltató a felmentést alapította. Mint ahogyan arra az ítéletében az elsőfokú bíróság is helytállóan hivatkozott, a felmentési ok részletes leírása nem szükséges, a körülményekhez képest elegendő az ok összefoglaló megjelölése is. A törvénynek az írásbeli indokolási kötelezettségre és a felmentés okának világosságára vonatkozó alakiságokkal az a célja, hogy a kormánytisztviselő azokat az okokat, amelyekre a munkáltató a felmentést alapítja, a közlés után nyomban megismerhesse és ellenőrizhesse, annak eredményéhez képest az indokolást lehetősége legyen vitatni, illetve cáfolni. Nem világos az az indokolás, amely nem öleli fel azokat a tényeket és körülményeket, amelyekből kitűnne, hogy a kormánytisztviselő munkájára a továbbiakban miért nincs szükség, ezért számára nem nyújt lehetőséget sem azok ellenőrzésére, sem pedig a közszolgálati jogvitára való felkészülésre. Ilyen megítélés alá esik különösen a tartalmatlan, közhelyszerű indokolás, amikor a munkáltató általánosságban hivatkozik a foglalkoztatott nem megfelelő munkavégzésére, képességeinek hiányára, de ilyennek minősül a perbeli esetben közölt indokolás is, ugyanis – konkrét cselekmény megjelölésének hiányában – a büntetőfeljelentés tényének közlése egy jogszerű munkáltatói intézkedéshez nem elegendő; az érdemtelenségre vonatkozó absztrakt jogalkotói akaratot e hivatkozás az adott esetre nem konkretizálja.

[21] Az alperest a perbeli felmentés kapcsán indokolási kötelezettség terhelte, ezért azon érvelését, miszerint a büntetőeljárás lefolytatásához és a bűncselekmények felderítéséhez fűződő közérdek e kötelezettségét megelőzi, az ítéltábla nem fogadta el, a fentieken túlmenően azon oknál fogva sem, mivel azt ágazati jogszabályi rendelkezés nem támasztja alá; az eljárás során arra vonatkozó szabályt az alperes sem jelölt meg. A perbeli esetben az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg tehát, hogy a felmentés nem tartalmazott olyan indokolást, amelyből a felperes jogviszonya megszüntetésének oka egyértelműen megállapítható lenne, ezért az intézkedése jogellenesnek minősült. Kizárólag a törvényi rendelkezések szövegének idézése és a feljelentés tényének megjelölése alapján a felperes nem kerülhetett abba a helyzetbe, hogy megismerje azokat a konkrét tényeket, illetve körülményeket, amelyekre a munkáltató a felmentését alapította.

[22] Az alperes fellebbezésében megalapozatlanul hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság az átalánykártérítés összegét a Kt. 116. § (5) bekezdésében meghatározott szempontok alapján eltúlzott mértékben állapította meg, ugyanis e törvényi rendelkezés értelmében a kormánytisztviselő részére az átalánykártérítés összegét az eset összes körülményeinek, így különösen a jogsértés és annak következményei súlyának mérlegelése alapján kell megállapítani; annak mértéke legalább két, legfeljebb huszonnégy havi illetménynek megfelelő összeg lehet. A Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 279. § (3) bekezdése szerint a bíróság a kártérítés vagy egyéb tartozás összegét, ha az a szakértői vélemény vagy más bizonyíték alapján nem állapítható meg, a per összes körülményeinek mérlegelésével, a belátása szerint határozza meg. A Pp. 279. §-ához fűzött indokolás szerint a szabad bírói mérlegeléstől el kell határolni a szabad belátás szerinti döntést; a bíróságnak erre kizárólag akkor van lehetősége, ha az összecszerűség bizonyítás útján nem állapítható meg. A szabad belátás alkalmazására csak az objektív bizonyíthatatlanság esetén kerülhet sor. Ez a szabály nem alkalmazható akkor, ha a releváns tény a fél oldaláról bizonyítható lenne, de elmaradt a szükséges bizonyítás, vagy az nem igazolta a tényállás valóságosságát. Az összecszerűséggel összefüggésben a törvény példalózó felsorolása alapján az eset összes körülménye körében különösen a jogsértés és annak következményei súlyának van jelentősége. A jogsértés súlyának értékelése elsősorban a munkáltató – a jogviszony jogellenes megszüntetése során tanúsított – magatartásának mérlegelését jelenti; a jogellenesség jogkövetkezményei súlyának értékelésekor a mérlegelés körébe tartozó – az eset egyéb sajátosságainak szem előtt tartása melletti – egyik körülmény lehet a kormánytisztviselő által elszenvedett vagyoni és nem vagyoni hátrány, azonban az átalánykártérítés a köztisztviselőt a jogkövetkezmények súlyának értékelése (a nem vagyoni hátrány) alapján akkor is megilletheti, ha a jogellenes megszüntetéssel összefüggésben vagyoni kára nem keletkezett. A perbeli esetben a jogsértés súlya körében kizárólag a felmentési jog gyakorlásával összefüggésben tanúsított munkáltatói magatartás (a felmentés indokolásának a hiánya miatt bekövetkezett súlyos jogsértés), a jogsértés jogkövetkezményei körében pedig a felperesnek a hosszú ideje fennálló közszolgálati jogviszonya, a közszolgálatban való elhelyezkedésének három évi időtartamra való kizárása értékelhetők, valamint az a körülmény, hogy a felperes házastársa jogviszonyának megszüntetésére ugyanazon a napon, ugyanazon okból került sor; az azonos időben történő jövedelemkiesések a családot kétséget kizáróan még nehezebb anyagi helyzetbe sodorták, mint ahogyan arra az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában maga is rámutatott.

[23] Az ítéltábla megállapította, hogy az átalánykártérítés mértéke tekintetében az elsőfokú bíróság a felek által hivatkozott valamennyi mérlegelési szempontot figyelembe vette, azokat – a felperes tizenkét havi illetményével azonos mértékben meghatározva – megfelelően értékelte, ezért az alperes kirívóan okszerűtlen mérlegelésre történő hivatkozása alaptalannak bizonyult.

[24] Az alperes fellebbezésében az átalánykártérítés után járó késedelmi kamat kiszabását is kifogásolta; az ítéltábla ezen hivatkozását sem fogadta el. E körben kiemeli, hogy a foglalkoztatási jogviszonyok szabályozásának alapját képező ágazati jogszabály, a 2012. június 30. napjáig (a perbeli időszakot megelőző időben) hatályban volt a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény 100. § (5) bekezdése akként rendelkezett, hogy a jogviszony jogellenes megszüntetése esetén a jogviszony lezárására a jogvita során meghozott ítélet jogerőre emelkedése napján kerül sor, ezáltal a jogkövetkezményként alkalmazandó átalánykártérítési összeg után késedelmi kamat nem jár. A perbeli ügy ugyan a Kit.-en alapul, azonban annak rendelkezései értelmezése során a 2012. július 1. napjától hatályos, a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény szabályozási módszertanát követve kijelenthető, hogy az új jogszabályi környezetben a jogviszony a jogellenes munkáltatói intézkedés közlésének napján zárul le. Tehát ez az értelmezés a jelen perre is vonatkoztatható, amelyre tekintettel az átalánykártérítés a jogviszony megszüntetésével (azaz annak jogellenes közlésével) válik esedékessé, ezért a késedelmi kamat a Kit. 116. § (5) bekezdése, a Ptk. 6:47. és 6:48. §-a alapján az esedékesség időpontjától jár (Kúria Mfv.I.10.009/2020/4.); ezért az alperes annak megfizetésére 2024. október 1. napjától kezdődően köteles.

[25] A Fővárosi Ítéltábla mindezekre tekintettel az elsőfokú ítéletet a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[26] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdésére figyelemmel ÁFA-val növelt mértékben állapította meg.

[27] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért az 1.420.800 forint fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[28] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. április 21.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
a tanács elnöke

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.
előadó bíró

dr. Zakócs Ildikó s.k.
bíró